

Tess Franke

De bezieling

Anthos|Amsterdam

WEEK 40

Zondag 5 oktober

‘Pasta di papaaa!’

Tweestemmig zoals alleen een tweeling dat kan, toeteren Cindy en Wendy het door de kamer. Ben heeft hun favoriete maaltijd klaargemaakt: spaghetti bolognese met verse ingrediënten. Hij zet de dampende sauspan op de keukentafel terwijl de kinderen aan komen rennen. Waar ze die energie vandaan halen aan het eind van een hele dag hollen en rollen is me een raadsel.

‘Ik mag naast pap.’

‘Nee, ik mag naast pap.’

Cindy knijpt haar grote kinderogen meteen tot venijnige spleetjes en zet het op een jammeren. Op het moment dat Ben zich omdraait om onze wijnglazen van het aanrecht te pakken, haalt Cindy uit naar Wendy’s haar, en nog in dezelfde milliseconde veranderen ook Wendy’s blauwe kijkers in lopende kranen.

Het kwaad is al geschied, maar toch maakt Ben een razende pirouette om te zien wat er is gebeurd. Hij is niet alleen te laat, maar halverwege die beweging kegelt hij ook nog een van de volle wijnglazen om. Het glas breekt, de splinters dobberen in een bloedrode wijnplas en het pootje rolt verwaarloosd naar de rand van het aanrecht.

‘Jezus,’ roept Ben woest uit. ‘Wat nou weer?’

Van de twee gillende sirenen zal hij geen eenduidig antwoord krijgen, weet hij. Ze vechten wel met elkaar, maar ik moet me wel heel sterk vergissen als het niet gaat om zijn aandacht.

Door een kleine beweging van mijn oogbollen probeer ik de dader aan te wijzen. Mijn plek in het gezin is nog veel te instabiel om openlijk verraad te plegen. Ben begrijpt me niet. Hij laat het gejammer nog even duren, veegt dan resoluut het rode plasje met scherven en al de gootsteen in, goochelt een nieuw tulpglas tevoorschijn en schenkt het in één vloeiende beweging vol. Met twee glazen chocolademelk koopt hij vrede en even later zitten we in relatieve rust aan de spaghetti.

Pasta behoort tot de vier p’s, heb ik van Ben geleerd. Pasta, pannenkoeken, patat en pizza: de toverwoorden uit het grote kookboek voor kinderen. Hij kent het uit zijn hoofd, wat trouwens wel nodig is, want tijd om een recept te raadplegen heeft hij nooit, zeker niet tijdens het koken. De twee heksjes cirkelen dan onafgebroken vreselijke toverspreuken uitbrakend om hem heen, en dat vrijwel alle dagen van de week.

Het smaakt geweldig, zoals bijna alles wat Ben me tot nu toe heeft voorgezet. De saus is niet zo waterig als de mijne, de geur van de verse basilicum is precies zo noterig als het hoort (denk ik) en de tomaten zijn ingekookt tot een aromatische helderrode pulp. Bens Italiaanse wijn smaakt er ook nog eens perfect bij. Het enige wat aan deze maaltijd mankeert is dat Cindy en Wendy beslag hebben gelegd op Ben en dat ik vanaf de overkant van de tafel zo’n beetje het nakijken heb. Dat hebben ze met hun gedrein maar mooi voor elkaar gekregen, mijn twee concurrentes van vier.

Na het toetje – vruchtenyoghurt – gaan ze in bad om het zand van het klimduin in Schoorl af te spoelen. Ik wil Ben as-

sisteren, maar als ik de tweeling aanbied hun haartjes in de shampoo te zetten, beginnen ze te gillen. Dat moet papa doen!

Het hele bedritueel – afdrogen, pyjama aan, tandenpoetsen, verhaaltje, nog een verhaaltje, kusje, liedje, kusje, jammeren vanwege een kwijtgeraakte knuffel, zoeken, vloeken, vinden, terugbrengen, nog een kusje, licht uit, weer jammeren, licht weer aan, nog een kusje, een korte vermaning en een allerlaatste kusje – duurt tot na achten. Ik zit dan al tijden met een leeg glas op de bank vol verwachting naar de televisie te kijken. Want vanavond komt het.

Het begint iets over halfnegen – plompverloren – pal na een reclameblok. ‘Geen alledaagse kost, ons onderwerp van vanavond. Het is zelfs een ronduit gruwelijk verhaal, waarover u de afgelopen maanden veel in de krant hebt kunnen lezen. Ik heb het natuurlijk over de Zaanse Shoarmazaak, de zaak die heel Nederland heeft geraakt. Wij van de redactie van Bas P. Verhoefs *Misdaadland* hebben de zaak op de voet gevolgd en de politie zelfs met menige tip kunnen bijstaan. Het resultaat van het officiële onderzoek bleef echter onbevredigend. Blijf kijken en u zult het met mij eens zijn.’

Knalhard schettert daarna de tune de huiskamer in, spektakelmuziek met een dreigende ondertoon. Op het beeld verschijnt het bekende logo van een vergrootglas waardoor je de gifgroene letters van de naam Bas P. Verhoef steeds groter ziet worden. Met een mokerslag wordt er in bloedrood MISDAADLAND naast gestempeld en nog voordat de rode inkt als bloeddruppels is uitgelopen, begint het tweede reclameblok.

De onderbreking duurt lang genoeg om een flinke plas te doen, terwijl Ben – net terug van boven – een verse cappuccino voor me maakt. Als ik bij het aanrecht mijn handen kom

wassen, slaat hij een arm om me heen en drukt zijn wang tegen mijn krullen.

‘Amarettootje erbij?’ fluistert hij in mijn oor. Zijn verslavende woorden strelen mijn oorschelp. Ze laten me inwendig gonzen. Ik verlang naar de rest van wat hij te zeggen heeft, ook al weet ik inmiddels wat er volgt. Hij laat zijn stembanden hun heerlijke kunstje herhalen: ‘Krijg je een lekker warme buik van, moppie.’

‘En een lekker warrem koppie,’ rijmen we gelijktijdig.

Even blijven de woorden in de lucht hangen en wacht ik met mijn afwijzende antwoord. Ik wil de magie niet verbreken, maar ik wil wel helder blijven vanavond. Om toch te kunnen bedanken voor de likeur moet ik me eerst losmaken uit de halve omhelzing en het moment afbreken.

‘Ah joh, kan jou het schelen,’ dringt Ben losjes aan. Hij trekt zijn mooie mond scheef en graait zonder te kijken met zijn linkerhand twee likeurglazen uit de vitrinekast boven het aanrecht. Met zijn rechterhand haalt hij de fles achter het espressoapparaat vandaan. Voordat ik nogmaals heb kunnen weigeren, heeft hij het eerste glas al klaar. Ik moet mijn hand op zijn pols leggen om te voorkomen dat hij een tweede volschenkt.

‘Dan zit ik zometeen alleen te drinken,’ klaagt hij, alsof hem het grootste onrecht ter wereld overkomt.

‘Schatje, je maakt mij niet wijs dat dat voor het eerst is.’

‘Neu,’ zegt hij met een grappig piepstemmetje. ‘Maar ik ben zo bang dat u dan misbruik van mijn zwakte zult maken, mevrouw.’

Giechelend om die ongein wacht ik op mijn koffie. Bij Ben is dat iets anders dan de bakkies troost van kantoor. Bij Ben is alles anders dan op kantoor. Bij Ben is alles lekker. Van zijn zelfgemaakte pasta tot zijn boterzachte zitbank, en van zijn grote trage massagehanden tot het spitse puntje van zijn razendsnelle massagetong.

Het gesis van het opstijgende schuim maakt plaats voor de zware geur van zelfgemalen espressobonen. Ik snuif de lucht diep op en begin van het zoete schuim te lepelen zodra ik de mok in handen krijg gedrukt. Genietend loop ik de kamer in waar de reclames nog over de flatscreen razen. Ik vlij mijn billen op het randje van de diepe, bloedrode bank en schurk zonder te kijken achterwaarts tot mijn schouder de pluchen rugleuning raakt. Het heerlijke hoekje.

Ik heb mijn koffie al bijna op voordat het programma vervolgt met een verzameling flitsen van wat er vanavond gaat komen. Zo zijn er alweer drie minuten voorbij voordat er iets echt gebeurt. Maar daar is dan eindelijk het grote bolle kale hoofd van onze gastheer van vanavond, de nationale misdaadbestrijder Bas P. Verhoef.

‘t Is volle maan,’ zeg ik tegen Ben, die net op tijd heel dicht naast me op de bank schuift.

‘Hoe bedoel je?’

Ik knik naar de buis. Als Ben mijn blik volgt, grijnst hij even, maar vrijwel meteen dwaalt zijn blik af en voel ik zijn vrije hand op mijn rug. Traag maar stevig begint hij tussen mijn schouderbladen te kneden. Hoe het kan is me een raadsel, maar door zijn aanraking ontspan ik onmiddellijk zo totaal dat me onbedoeld een diepe zucht ontsnapt. Ben betovert me.

Met de resterende twee procent van mijn concentratievermogen probeer ik te volgen wat Bas P. ons heeft te melden, maar het meeste ontgaat me.

‘Weet je,’ zeg ik tegen Ben, ‘dat Bas P. het boegbeeld is van de homo-integratie?’

Ben weet het niet. Ben kijkt geen misdaadprogramma's. Hij kijkt ook geen voetbal en geen autoprogramma's. Hij kent alleen Gordon Ramsay, Nigella Lawson en Jamie Oliver.

‘Hij is in de afgelopen drie jaar drie keer uitgeroepen tot tv-personality van het jaar. Vind je het niet ongelooflijk?’

‘Ik dacht dat die dikke Rotterdammer dat vorig jaar was, hoe heet-ie, Herman den Blijker.’

‘Nee, dat moet dan al langer geleden zijn. Die twee lijken trouwens wel wat op elkaar.’

Ondertussen verschijnen er foto’s van shoarmazaken in beeld en na nog een paar minuten begint de parade van prattende hoofden. De eerste is een jongeman in merkkleding, compleet met een *five o’clock shadow* en een zonnebril van D&G, die volgens de ondertiteling Mick Segers heet.

Ik hoor niks van wat er wordt gezegd.

‘Sta eens op!’

‘Hoezo?’ vraagt Ben.

‘Je zit weer eens op de afstandsbediening, schat.’

Ben kiept ietsje voorover tot hij in skistand voor de bank staat en veegt dan met een hand onder zijn achterwerk. Ik ben sneller. Ik graai de AB weg en trek aan zijn hand, waardoor hij zijn evenwicht verliest en zijn hand moet zien terug te trekken om er niet bovenop te belanden. Bij wijze van dank grijpt hij me in mijn zij en bij een borst, en knijpt tot ik om genade roep.

Bas P. heeft niet overdreven. Het is een gruwelijke zaak. Stukje bij beetje schetst hij de contouren van de misdaad. Zijn ogen twinkelen terwijl hij zijn afschuw uitspreekt over ‘de ernst van deze kwestie’ en ‘de onmenselijkheid van wat hier heeft plaatsgevonden’. Gaandeweg realiseer ik me weer hoe schokkend de feiten zijn als je ze voor het eerst hoort. Ik zie de ontzetting op Bens gezicht terwijl ikzelf een geuw nauwelijks kan onderdrukken. Bas P. walst het ook allemaal zo dun uit! Als het derde reclameblok voorbij is, weten de kijkers nog niet wie het slachtoffer was, wie de dader of zelfs maar in welke richting de sporen lopen. ‘Dramatisch’ bete-

kent bij de commerciële omroep nu eenmaal ‘langzaam’ en ‘met veel herhalingen’. De alzheimerquiz van omroep Max is nog sneller.

Ben is niet geïnteresseerd in Rexona, Nespresso, de nieuwe Polo en al die andere zaken waaraan Bas P. zijn uitzendtijd te danken heeft. Hij besteedt de ruimte tussen Bas P.’s meest recente vooruitwijzing en zijn volgende terugblik om heel dicht tegen me aan te kruipen.

Vrouwen mogen dan goed kunnen multitasken, Ben kan in een oogwenk overschakelen op een andere bezigheid. Het kost hem geen enkele moeite om van koken over te gaan op vrijen, om het ophangen van een boekenplank in te ruilen voor vrijen of om een onderbroken vrije partij voort te zetten zodra het wakker geworden kindje de ouderslaapkamer uit is gebonjourd.

Hij legt zijn zware arm op mijn schouders en nek, en begint met de wijsvinger van zijn vrije hand een van mijn langgerekte krullen te volgen. Het is een lief bedoelde inleiding, maar het doet mij er alleen aan denken dat ik weer eens naar de kapper moet. Ik ben nu alweer te gespannen voor wat Bas P. gaat presenteren.

‘Ik wil kijken,’ zeg ik, en kus Ben ter compensatie voor het knuffelverlies vluchtig op zijn mondhoek. Hoewel hij beleefd kijkt – allemaal spel, weet ik nu ik hem al een tijdje ken – zet hij de tv harder en geeft hij me de ruimte.

In dit hele blok van de uitzending volgen de gesprekken met betrokkenen elkaar op, maar ze weten allemaal van niks. Tien minuten lang komt er geen feitje naar boven dat ook maar iets duidelijk maakt over wat er is gebeurd. Het enige waartoe al die gesprekjes leiden is vergroting van de weerzin bij het publiek, en dat is kennelijk wat Bas P. beoogt. Misschien hebben veel van mijn collega’s daarom van tevoren verklaard dat ze niet zouden kijken vanavond.

Uit verveling begin ik die arme Ben zoentjes te geven op zijn bovenarm. Hij reageert een beetje geprikkeld, dus moet ik met iets beters aankomen, of aftaaien. Ik vlij mijn rug op zijn bovenbenen, pruts met een hand de afstandsbediening uit de zijne en verlaag het volume. Dan richt ik me ver genoeg op om langs de stoppels op zijn kin te likken. Een dun slakkenspoortje blijft achter, breekbaar en bleek, glinsterend in het licht van de tv. Een bericht, uitnodigend tot een reactie. In afwachting sluit ik mijn ogen.

Ben veegt het likje met zijn pols weg alsof het een gemorst waterdruppel is. Ik voel hem het gebaar geroutineerd uitvoeren. Hij doet niets terug. Hij vergeet zelfs een hand op mijn buik of borst te leggen. Als ik een van mijn geloken ogen op een kiertje zet, zie ik hem in opperste concentratie naar de tv staren. Het geluidsvolume is terug waar het was, zo niet nog iets harder.

‘Hé, da’s niet eerlijk,’ zeg ik. ‘Ik was van de inhoud en de buitenwereld, weet je nog. Jij was van de huiselijkheid en de verleidingskunst!’

‘Stil nou, Fem!’

De rollen zijn omgedraaid. Ook als ik twee knoopjes van mijn bloes losmaak en zijn hand onder mijn beha schuif, verandert dat niks aan Bens concentratie. Hij is betoverd door de wereld van bloedvergieten en brandstichting. Zijn blik is gevangen door Bas P.

Het is niks voor Ben om zo aandachtig tv te kijken. Wat me tot nu toe zo goed aan hem bevalt, is dat hij openstaat voor anderen, dat hij zo op mensen is gericht. Zijn kinderen hebben altijd voorrang en als die er een weekendje niet zijn, is hij met huid en haar van mij, aanwezig in elk gesprek, geïnteresseerd in al mijn zorgen en zorgjes, voortdurend uit op mijn genot.

De volgende Rexona-pauze biedt uitkomst. De hand onder mijn beha komt tot leven en een behaaglijke warmte verspreidt zich door mijn borst.

‘Wat hebben we hier?’ vraagt die heerlijke honingstem. Als Ben zich vooroverbuigt, proef ik de amaretto op zijn lippen. Ik lik het plakkerige goedje er genotvol af en zie zijn oogleden dichtzakken. Overgave.

Op de tast gaan we verder. We brengen in no time elkaars kleren in het ongerede en onze lichaamstemperatuur omhoog. Ik voel zijn opwinding toenemen. Bij mij begint er ook van alles te zwellen en te knellen. Ik begin te zweten en te hijgen. Lust krijgt de overhand, maar voordat ik de controle verlies, moet ik wel zorgen dat we deze kamer uit komen. Ik verdom het om onze vrijpartij zo meteen door Bas P. te laten onderbreken.

Dat het eigenlijk mijn plicht is om te kijken, kan me al nauwelijks meer schelen. Ik mag dan honderd keer advocaat zijn, vandaag is het mijn vrije zondagavond en ben ik vrouw. Dat ben ik per slot al veel langer dan advocaat.

Ben werkt mijn bloes open en begint aan mijn beha-sluiting. Zijn stoppelkin raspt onder het zoenen langs mijn wang en als hij daar niet snel mee ophoudt, heb ik morgen pancake nodig. Hij likt aan mijn oorlel op het moment dat hij mijn borsten bevrijdt. Zodra ik hun gewicht voel, kreunt hij in mijn oorschelp. Het is meteen alsof ik zijn ademhaling overneem, alsof zijn hart mijn bloedstroom bestuurt. Mijn bewustzijn krimpt tot dat ene dierlijke verlangen: versmelten.

‘Kom, grote hengst,’ fluister ik hem hees toe. ‘Kom mee met het vrouwtje.’ Ik sta op met niets meer aan dan mijn rokje. De gordijnen zijn al uren dicht, dus over glurende burens hoeft ik me geen zorgen te maken. Ik leg een hand onder Bens navel, schuif hem plat langs zijn buik zijn short in en zet het verantwoord educatieve stemmetje van Dora op: ‘Achter het

elastiek langs, door het woeste woud, naar de eik des levens.'

Daarna knijp ik. 'Mee met het vrouwtje. Kom!'

Hij strompelt mee, ontdoet zich halverwege de kamer van zijn lange broek en kermt om genade omdat ik harder trek dan hij kan bijhouden. Ik sleur hem mee naar de trap en dan mompelt hij iets.

'Wat zeg je?'

'Moet nog even pissen,' brengt hij moeizaam uit.

'Nu?'

'Anders wil het niet,' zegt hij schuld bewust.

'Vooruit dan, maar ik hou 'm vast.'

'Dan wil het ook niet.'

'Dan ga ik vast naar boven.'

'Ik kom zo.'

In de slaapkamer is het kouder dan beneden. Ik draai de verwarming open en besluit dan toch maar onder het dekbed te kruipen. Mijn rokje hou ik voor de grap aan, mijn slip hang ik aan de deurklink.

'Wil jij nog koffie?' hoor ik even later tot mijn schrik van beneden.

Nee, natuurlijk niet, denk ik, maar dat roep ik niet terug. Ik hou het neutraal: 'Nee!'

'Amarettootje dan?'

'Neehee!'

Da's typisch Ben. Mijn vriendinnen konden het niet geloven dat ik een vent heb die zorgt als een moedertje. Vooral Mariska met haar wankele huwelijk moest eerst een hele vragenlijst uit haar *Zwartboek Man* met me doornemen voordat ze het wilde accepteren.

'Dus hij heeft ook humor.'

'Zeker wel.'

'En bij tegenvallers?'

‘Nog steeds. Ja echt, het enige nadeel zijn die dochters.’

‘Hoezo?’

‘Nou, ik weet niet, die kinderen zijn zó brutaal, zó on aardig. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat ze van hem zijn. Volgens mij stroomt alleen het giftige bloed van die ex van hem door hun lijfjes.’

‘Meid, alle kinderen zijn on aardig en de meesten blijven het. Wees jij nou maar blij dat jij die kinderen niet meer hoeft te krijgen. Scheelt je mooi de littekens en een paar uitgezakte tietjes.’

‘Fijne troost.’

Cindy en Wendy zijn roze prinsesjes die van elk klein ongerief een theaterspektakel in drie bedrijven maken. Ben loopt dan ook voortdurend pleisters te plakken, zoentjes uit te delen en snoepjes te verstrekken. Heel lief en geduldig. Als ze bij hem zijn, kijken ze bovendien de helft van de tijd naar dvd's van *Dora*, die ze eerst met hun gefronste miniwenkbrauwjes moeiteloos van hem hebben afgetroggeld. Bij alle leed dat te groot is voor een pleister – een *Dora*-pleister uiteraard – is het: ‘Krijg ik dan een nieuwe *Dora*-film, pap?’

Zodoende ken ik de heilige drievuldigheid van de *Dora*-aflevering. Het is altijd langs de zingende struik, over de jeukende berg, naar het monstermeer of een andere opvolging van drie onzinavonturen. En het begint met zo'n treitermelodietje dat nooit meer uit je hoofd gaat: ‘Titiditidi Dora, titiditidi Dora. Dora Dora Dora, klik op Doraaaaah!’

Misschien is Ben wel té lief. Misschien kan hij die twee aspirant-piranha's echt niet de baas en zullen ze hem op de lange duur kaalvreten. Moet ik me daar zorgen om maken?

Het dringt opeens tot me door wat ik lig te doen: mijmeren en piekeren. Maar daarvoor ben ik hier niet in bed gekropen! Ik lig te broeien onder het dekbed, maar nu allang niet meer van de opwinding. Waar blijft Ben nou?

In plaats van te roepen, stap ik het bed uit en graai Bens kamerjas van het haakje, een grote donzig witte jas met voorop de naam *Rocky Balboa* en achterop een steigerend paard en de tekst *The Italian Stallion*. Hoe hij daar nou weer aan komt... Terwijl ik de jas omsla en de ceintuur dichtknoop, loop ik de trap af. Ik heb geen idee hoe ik Ben duidelijk kan maken dat ik hem boven verwacht zonder mijn teleurstelling te laten blijken, maar ik besluit het te proberen. Dit is geen moment om de sfeer te verpesten.

Hij staat als een vleesgeworden dilemma in de deuropening: zijn ene hand houdt de kamerdeur open alsof hij klaar is om de trap op te stormen, de andere houdt een likeurglas vast. Maar al met al staat hij stil, in niemandsland, in zijn onderbroek, met het kippenveld op zijn rug en armen. Hij staart naar de flatscreen zoals zijn kinderen doen als de boze vos Zwieber weer eens iets komt stelen van Dora.

‘Was je me vergeten, schat?’ weet ik redelijk waardevrij uit te brengen.

‘Sorry. Heel even nog,’ zegt hij.

Ik volg zijn blik naar de hoek van de kamer. Bas P. loopt weer ergens op straat voor zich uit te praten. Naarmate de camera inzoomt, kijkt hij strakker de huiskamer in, net zo lang totdat hij in al zijn verbeterheid beeldvullend aanwezig is. Hij is duidelijk aan het afronden voor een volgend reclameblok: ‘En dat we die halal slager in Zaandam eens aan een nader onderzoek gaan onderwerpen zal voor onze trouwe kijkers vast geen verrassing vormen. Blijf dus bij ons.’

‘Oké,’ zegt Ben. Dan heeft hij een ogenblik nodig om erachter te komen wat hij ook alweer ging doen op het moment dat hij in de deuropening versteende. Hij begint tegelijk te praten met de man die op dit moment de kijkers van Bas P. een persoonlijke lening probeert aan te smeren. ‘Wat gingen we doen?’

Ik trek het elastiek van zijn boxer naar voren en kijk over de rand. ‘Niks, zo te zien.’ Het elastiek schiet terug en van schrik laat Ben de deur los, die dankzij de uitstekend afgestelde dranger al tegen zijn blote tenen botst nog voordat hij teleurgesteld kan kijken. Vanwege de pijn begint hij te hinken en onwillekeurig morst hij drank uit zijn glas. Als ik hem ten slotte van dat glas verlos, hinkelt hij als een geslagen hond naar de bank.

‘Volgens mij gingen we *Misdaadland* kijken,’ zeg ik en neem naast hem plaats. ‘Mag ik dan eerst nog een cappuccino, pap?’

Twee reclameblokken verder heeft Ben zijn kamerjas aan en ik mijn kleren. We hebben het allebei koud, maar desondanks blijven we kijken. Geen koffie met een koekje, geen drank met knabbels. De likeur heeft Ben zelf achterovergeslagen.

In het stuk dat ik heb gemist heeft Bas P. verteld over het slachtoffer, ene Marcella van Tol. Haar foto is nu voortdurend in beeld: kort blond haar, brutale groene ogen en een goed verzorgd gezicht met tamelijk grove trekken – als een jonger zusje van Linda de Mol. Het portret krijgt een plekje in de rechterbovenhoek van het scherm als Bas P. in het volgende shot naast een autosloperij opduikt. Al pratend loopt hij langzaam naar het pand ernaast. ‘Dit hier is de islamitische slachterij van Moustafa D. in Zaandam. Dit is vrijwel zeker de plaats delict. Hier is Marcella van Tol dus aan haar eind gekomen. In een grauwe loods op een al even treurig industrieterreintje in Zaandam is zij geslacht als een varken. Ofbeter: als een lam. Hier, op een steenworp afstand van het hoofdkantoor van Albert Heijn, werd zij aan een vleeshaak geslagen.’

‘Kijk hem daar nou staan,’ roep ik verontwaardigd. ‘Moet

je hem nou zien staan glimmen. Het is toch niet te geloven hoe die man hiervan staat te genieten?’

Ben sist om stilte. Hij wil geen bloederig detail missen.

‘Ach man, hij is al bijna twee uur bezig met deze uitzending en hij heeft nog niks verteld wat niet in de krant heeft gestaan.’

‘Dat kan wel wezen, maar die heb ik niet gelezen en nu krijg ik de kans om het in te halen.’

‘Maar dit is verzonnen,’ zeg ik verontwaardigd. ‘Er is niet bewezen dat Marcella van Tol in die slachterij is gestorven. Er is niet eens bewezen dat ze dood is, laat staan dat ze daar aan een vleeshaak aan haar einde is gekomen!’

‘Hoezo niet bewezen? Bas vertelt het toch net?’

Bas.

Op de zaak hebben wij het over ‘Onze Nicht uit Misdaadland’ als we Bas P. Verhoef bedoelen, of op z’n minst hebben we het op ironische toon over ‘Bas P.’. Nooit over ‘Bas’.

Ik besluit een tijdje mijn mond te houden. Er verschijnen beelden van de directeur, eigenaar en bedrijfsleider van de halal slachterij: Moustafa D. Hoewel er verschillende mensen in diens kleine slachterij werken en er dagelijks tientallen mensen vrij in en uit lopen, lijdt het volgens Bas P. ‘geen twijfel dat deze D. verantwoordelijk is voor de dood van Marcella van Tol. Hij is altijd aanwezig. Als er overdag iets gebeurt, is hij erbij. Maar nog belangrijker is dat hij ook vaak aanwezig is op momenten dat er geen anderen zijn, voor of na sluitingstijd. Hij moet er dus vanaf weten en aangezien alle andere mogelijke verdachten ontkennen en elkaars verklaringen steunen, blijft er maar één conclusie over: Moustafa D. is de moordenaar.’

‘De klootzak,’ verzuchten Ben en ik tegelijkertijd. ‘Het blijft toch altijd gezeik met die Marokkanen,’ raast Ben voort, en pas als hij dat zegt dringt tot me door dat hij níét Bas P. bedoelt.

Ik wel.

Ben zegt nog veel meer lelijks voordat ik hem een beetje rustig krijg. Ik probeer hem te doen bedaren door uit te leggen dat het lijk van Marcella van Tol nooit is gevonden en dat het dus best zou kunnen dat ze alleen een arm of been kwijt is.

‘Alleen maar?’

‘Ja, hoor eens. Ik probeer niks goed te praten, maar er is nog altijd niet aangetoond dat Marcella dood is.’

‘Nee, jij denkt zeker dat ze nog vrolijk rondhuppelt met een heel stuk uit haar lijf.’

Het gesprek wordt er niet frisser op, maar wat erger is: Ben wil er niet aan. Hij is in de ban van Bas P., en ik kan die betovering niet verbreken. Ieder volgend programmaonderdeel sterkt Ben in de overtuiging dat Marcella van Tol is vermoord. Zelfs nietszeggende details uit de boekhouding van de slachterij zijn olie op het vuur.

‘En dat Bas P. heeft ingebroken om aan die boekhouding te komen. Doet dat je dan niks? Hij heeft die boekhouding alleen kunnen inzien doordat hij heeft ingebroken.’ Al pratend verlies ik mijn redelijkheid: ‘Het is een ordinaire inbraak!’ blèr ik door de kamer.

‘Nou en? Met boeven vang je boeven.’

‘Maar uit die boekhouding bleek ook nog eens niets!’ Op mijn werk zou dit argument afdoende zijn, maar vanavond is het loos.

De uitsmijter komt zodra de rechtszaak tegen Moustafa wordt behandeld. In beeld verschijnt mr. Spreeuwenberg sr., die na afloop van de bekendmaking van Moustafa’s vrij spraak vragen beantwoordt over zijn cliënt. Hij legt keurig hetzelfde uit waarvan ik zojuist Ben heb geprobeerd te overtuigen. Moustafa en Marcella van Tol kenden elkaar niet,

vertelt de oude Spreeuw, en niemand heeft Moustafa ooit een mens zien ombrengen. Er is domweg geen enkel bewijs.

‘O nee, en dat vlees dan, in die shoarma?’ Ben heeft zijn vraag nog maar nauwelijks aan de televisie kunnen stellen of Bas P. stelt hem ook.

‘Mijn cliënt is slachter van beroep,’ antwoordt Senior op dat koele toontje waarom hij bekendstaat. ‘U kunt dat gerust een bloederig ambacht noemen, want dat is het. Zelfs u als vegetariër zult echter moeten erkennen, meneer Verhoef, dat het een eerbiedwaardig beroep is met een alom geaccepteerde maatschappelijke functie. Wat er is gebeurd is voor mijn cliënt dan ook zeer kwetsend en voor zijn beroepspraktijk zelfs desastreus te noemen. De consequenties strekken zich zelfs uit tot zijn vrijwel voltallige geloofsgemeenschap. Dat gezegd hebbende, stel ik vast dat er maar weinig feiten bekend zijn. Er is DNA-materiaal van mevrouw Van Tol aangetroffen in shoarmavlees dat viel te herleiden tot de slachterij van mijn cliënt. Dat klinkt verdacht, maar een bewijs van moord is het niet en al helemaal niet van moord door cliënt. Wij moeten dus aannemen dat hij onschuldig is totdat het tegendeel is bewezen. Dat blijft toch een basisvoorwaarde in ons strafrecht die ook u niet kunt ontkennen.’

Bas P. neemt wraak voor die fijne terechtwijzing. Met een weinig subtiel: ‘Aldus meester Spreeuwenberg, de advocaat van kwade zaken die door Moustafa D. is ingehuurd,’ sluit hij het interview af.

‘Spreeuwenberg?’ Ben kijkt me aan alsof ik iets heb laten aanbranden. ‘Is dat toevallig familie van jouw baas? Een van die S’en in wss staat toch ook voor Spreeuwenberg?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Spreeuwenberg is een van mijn twee partners. De andere heet ook Spreeuwenberg en is zijn zoon. Ze zijn geen van beiden mijn baas, want die W, dat ben ik. Wolzak, Spreeuwenberg en Spreeuwenberg, om u te dienen.’